

Sobre la lluita noviolenta contra la sentència

L'actuació repressiva del Reino de España contra l'exercici de drets i llibertats de la ciutadania, confirmada per la sentència contra els líders socials i polítics catalans, **posa en evidència el caràcter autoritari d'aquest estat** que fa inviable confiar només en la via cívica, pacífica i democràtica seguida fins l'1 d'octubre de 2017.

Més enllà de la resignació, **l'únic camí possible i desitjable per conquerir els drets i llibertats és la lluita noviolenta**. Però perquè aquesta pugui ser efectiva no n'hi ha prou en invocar-la ni en llançar convocatòries en el seu nom sense tenir en compte les seves característiques apreses de nombroses experiències arreu del món.

En un estat formalment democràtic però amb tendències autoritàries cal **començar per denunciar la violència estructural** que l'estat exerceix amb lleis discriminatòries, amb estructures i decisions judicials, amb polítiques arbitràries. També cal **denunciar la violència cultural** en criminalitzar la dissidència equiparant-la a les ideologies i règims més negatius de la humanitat. També cal **denunciar les accions violentes de les policies**, sigui perquè segueixen ordres, sigui perquè estan fora control.

La lluita noviolenta renuncia a tota violència perquè vol aconseguir objectius polítics amb mitjans ètics. No creu que l'espiral de violències sigui efectiva ni coherent amb el país que vol aconseguir.

La lluita noviolenta demana **acordar uns objectius compartits i una estratègia per aconseguir-los**. Aquesta continua sent la prioritat de les organitzacions polítiques i socials. La seva absència desorienta i provoca respostes sense nord.

La lluita noviolenta demana aprendre a **gestionar la por, la ràbia, la tristesa**, la impaciència... perquè cadascú pugui **donar una resposta més intel·ligent** que la resposta instintiva que vol provocar les violències estructurals, culturals i repressives.

La lluita noviolenta demana unes **accions coherents** amb aquesta estratègia que **canalitzin aquestes actituds intel·ligents**, que tinguin **objectius concrets**, assolibles que portin a l'objectiu final.

Sabem que la **repressió dificulta acordar** i gestionar aquesta estratègia, aquestes emocions i aquest tipus d'accions. Però sense avançar en aquests reptes la lluita noviolenta no podrà generar la seva força, que és **la força de la gent entrenada, activada i organitzada**.

En l'actual context, **la crida a la mobilització no pot ser només la crida a accions de carrer que fàcilment permeten construir relats d'enfrontaments** i que poden fer confondre qui són els adversaris reals.

L'objectiu de la lluita noviolenta és aconseguir el marc de diàleg entre iguals que permeti trobar una solució política al conflicte. La confrontació noviolenta – amb accions de denúncia, de no cooperació, de desobediència civil, d'exercici de sobirania – cerca forçar aquest diàleg.

Catalunya, a les 10 del matí del 15 d'octubre de 2019

Lluís Fenollosa i Coral (Barcelona, 1937)

Marxa Ginebra - València per la llibertat de Pepe Beunza (detingut i jutjat, 1971).

Arcadi Oliveres i Boadella (Barcelona, 1945)

Co-president Pax Christi (1974) i president Justícia i Pau (2001) (Detingut a la Marxa de la Llibertat, 1976).

Pepe Beunza Vázquez (Beas de Segura, Jaén, 1947)

Primer objector noviolent (empresonat i jutjat, 1971-1973), Vice-president de NOVACT

Núria Breu i Benach (Barcelona, 1948)

Del primer Equip de suport als objectors al servei militar (1970),

Fundació Randa - Lluís Maria Xirinacs.